

Giới thiệu Hoa Hồng Có Gai

Truyện Hoa Hồng Có Gai của tác giả Tình Phi Tuyết là một câu chuyện ngôn tình hay, tình yêu đô thị, duyên trời định, sủng, ngọt, không ngược. HE. Hoa hồng có gai nào dễ hái. Nam chính phúc hắc bá đạo, nữ chính... ừm, là một em gái tình... như bơ.

Tô Tả Ý cảm thấy bị kịch lớn nhất của đời mình đại khái đó là không nên bị người đàn ông có ánh mắt như con sói đói kia hấp dẫn từ cái nhìn đầu tiên...

Mời các bạn cùng đón đọc câu chuyện tình ngọt ngào, dễ thương này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Chương 1: Tả Ý

Vận khí của Tô Tả Ý đúng là quá nát, xe chết máy giữa lưng chừng đường núi, trước không nhà sau không tiệm, hai chữ ‘xui xẻo’ bị chẳng cứ thế nện thẳng xuống đầu, đau hự hự mà.

Không có thời gian để khóc thương số phận của mình, trước hết gọi điện thoại cho dịch vụ cứu hộ, đối phương nói đường xa quá, đại khái nhanh nhất cũng phải mất hơn hai tiếng đồng hồ... mùa đông ngày ngắn đêm dài, đừng nói là hai tiếng, lác lư một tiếng nữa thôi chắc ý thức cũng đã theo trăng sao về trời...-

Còn có thể làm gì được đây? Cho dù không muốn thì bây giờ cũng đành phải kiên nhẫn chờ đợi.

Đồi núi nhiệt độ thấp, gió rít từng cơn thị uy sức mạnh hoang dã điên cuồng. Một mình Tô Tả Ý lơ lửng giữa đường, lại là một em gái, nói không lo lắng là không đúng, chỉ hy vọng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Đáng tiếc, sợ cái gì cái đó liền tới. Tô Tả Ý đang nằm bò trên vô lăng nghe nhạc giết thời gian, một loạt tiếng gầm rú từ xa vọng lại ngày càng gần, đó là tiếng động cơ tăng áp của mô tô khá đỉnh tai nhức óc, hiển nhiên không thể nào chỉ một chiếc có thể đạt tới âm thanh đó.

Chỉ mong sao không phải băng đảng đưa xe hay mấy tên côn đồ vô lại. Tô Tả Ý vừa ngẫm nghĩ vừa kiểm tra lại cửa sổ xe, khóa kỹ các cửa lại rồi cầm điện thoại lên lướt qua danh sách liên lạc, mới phát hiện lúc này đây trừ 110 ra không ai có thể giúp được, chắc chắn một tiếng lại bỏ điện thoại xuống.

Tiếng gầm rú ngày càng đến gần, gần thiết gần, lướt qua cửa sổ xe nhìn ra sau, chẳng mấy chốc chiếc xe đầu tiên đã lọt vào tầm mắt, rồi lần lượt chiếc thứ hai thứ ba thứ tư... tổng cộng có đến khoảng bảy tám chiếc hoặc nhiều hơn. Tô Tả Ý ngồi trên xe gầm thấp bị hạn chế tầm nhìn nên không thấy rõ được, dù sao cũng khá đông người. Đoàn xe xếp thành một đường cong uốn lượn ngoằn ngoèo ngược gió lao tới, khí thế kinh người mạnh như vũ bão.

Ít nhất cũng làm kinh động đến Tô Tả Ý đang một người một ngựa đơn thương độc mã thế này.

Tô cô nương bắt đầu hồi hận vì đã không đồng ý cho Vương Trác đi cùng, tuy đầu óc người này có bệnh nhưng ít ra có thể đánh nhau.

Không nghi ngờ gì, một chiếc Ferrari đồ bỏ như điều hành rồi nghen lại kẹt giữa đường núi nổi bần bật thế nào, chiếc mô tô đầu tiên dừng lại, những chiếc ở phía sau cũng đua nhau hăm thẳng.

Phía trước cửa sổ xe Tô Tả Ý nhô ra một người đàn ông đội mũ bảo hiểm trắng mặc áo khoác da màu đen, nhìn thấy người ngồi trên ghế lái là một em gái, người nọ liền tháo mũ bảo hiểm xuống, lộ ra gương mặt trẻ trung thường thường không có gì nổi bật ngoài cái đầu vàng hoe đang nhếch miệng cười có vẻ lưu manh, không giống người tốt.

Cửa kính bị gõ vang lên: “Mỹ nữ, xe hỏng sao?”

Tô Tả Ý nghiêm mặt gật đầu, cũng không hạ cửa sổ xuống.

Phía sau lại có mấy người đi tới đứng xung quanh hiếu kỳ nhìn vào cửa trước quan sát Tô Tả Ý. Người nào người nấy tóc tai bù xù nhuộm xanh nhuộm đỏ chói lọi sắc màu, tạo hình này quả thật không dám khen nhìn vô cùng thốn mắt.

Chẳng mấy chốc chiếc xe đã bị vây lại trong một vòng tròn, cái người tóc vàng lúc nãy tới chỗ cô đầu tiên lại gõ cửa sổ: “Hey, mỹ nữ, em chặn đường chúng tôi rồi, xe hỏng chỗ nào, để tôi xem giúp cho.” Sợ cô cách cửa sổ không nghe thấy, âm thanh lại tăng lên mấy đề-xi-ben.

Tô Tả Ý nghĩ thầm trong đầu, anh tưởng tôi ngốc chắc? Tuy đường núi không rộng, nhưng làm gì có chuyện xe máy không lọt được.

Mấy người đó nhìn thấy cô bất động, có một người béo mập đầu tóc uốn xù phờ ra như bươm bướm từ về mặt mặt kiên nhẫn: “Nói mấy lời vô nghĩa với cô ta làm cái rắm gì, hey, đi nhanh nào, làm trễ nãi việc của lão tử nhà chúng ta, mày gánh không nổi đâu!”

Tô Tả Ý ngồi im thính thích, quyết tâm đi theo chủ nghĩa đánh chết cũng không lết xuống xe, siết chặt đi động trong tay, bất cứ lúc nào có gì không bình thường sẽ gọi ngay 110.

Đại khái cũng nhìn ra cô nàng này ‘rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt’, về mặt của đầu vàng hoe vô cùng bắt mắt, cảm thấy mình đã ‘tiền lễ hậu binh’ nói chuyện ngoại giao rất kiên nhẫn rồi, đang muốn dùng tới biện pháp mạnh, bỗng nghe thấy huynh đệ nhón nhào ở phía sau hô to: “Uy ca.”

Trần Uy dáng người cao to vạm vỡ, đầu húi cua, về mặt hung tợn, tuy ăn mặc rất nghiêm túc lịch sự nhưng không thể nào giấu được cái tà khí dường như đang âm mưu suy tính gì đó đầy chất thổ phi trên người. Hắn đi tới hỏi có chuyện gì, vàng hoe nói hết đầu đuôi ngọn ngành, Trần Uy cau mày, quét mắt nhìn chiếc Ferrari tinh xảo nhỏ gọn, vô cùng nhanh chóng quyết định: “Mấy đứa tụi bây kiếng xe dịch sang bên cạnh.”

Cái tay đầu xù béo mập kia không vui: “Uy ca, con bé này không cho chúng ta mặt mũi, không để em dạy dỗ nó một chút sao?”

Trần Uy nhàn nhạt nhìn qua: “Rảnh con mẹ nó có tình kiếm chuyện không đâu, làm trễ việc của Lê tiên sinh mày gánh nổi không?”

Tên béo mập không dám cầu nhau quanh co nữa, cả đám người với tông màu nhứt mắt khó hiểu chẳng theo trào lưu nào rất nhanh chóng phân bổ xong vị trí, oán hận hô to một hai ba cổ hết sức nâng chiếc xe lên khỏi mặt đất, trong ánh mắt choáng váng đầy kinh ngạc của Tô Tả Ý từng chút một dịch chiếc xe vào sát vách núi, sau đó những người này cũng không dừng lại, chỉ có tóc vàng hoe ra vẻ tiêu sái phát phát tay cáo biệt, mấy người đó tiếp tục lên mô tô phóng đi, không ngờ phía sau đám xe máy đó, còn có một chiếc ô tô!

Tô Tả Ý ngẫm nghĩ, khó trách cái đám tông màu lộn xộn đó nói cô cản đường gây sự, hình như người ta quả thật đúng là... không có nói quá. Vốn dĩ cô còn muốn nhìn thử xem người ngồi trong xe là nhân vật phi pháp nào, đáng tiếc xe của đối phương dán phim cách nhiệt, cho dù hai chiếc xe có một đoạn gần lướt qua nhau nhưng cô cũng không nhìn thấy được trong xe có mấy người.

Mớ chuyện vừa rồi cứ ù ù cạc cạc chẳng hiểu ra sao, cũng may cô chỉ hoảng sợ đôi chút chứ cũng không gặp nguy hiểm gì, hơn một tiếng sau rốt cuộc xe kéo cũng có mặt, Tô cô nương thuận lợi về tới nhà.

Hoài Thành là một thành phố hạng hai, nằm ngay giữa trung tâm đồng bằng Hoa Bắc, mấy năm gần đây phát triển rất nhanh, người lao động từ các nơi khác ào ạt đổ đến, dân nhập cư bùng nổ khiến cho người ở đây có chút vàng thau lẫn lộn, yêu ma quỷ quái gì cũng có, an ninh trật tự rất đáng lo ngại.

Mẹ ruột Tô Tả Ý mất sớm, ba cô lặn lội trên thương trường tạo nên sản nghiệp không nhỏ, nhưng trời cao khó dò, con tạo xoay vần gió mưa bão táp nói tới liền tới, một năm trước Tô tiên sinh gặp phải tai nạn xe cộ qua đời, chỉ để lại một cô con gái tự sinh tự diệt.

Cũng may ba Tô nhìn xa trông rộng, biết đời người phúc họa vô thường ai cũng phải tuân theo quy luật đó, nên đã sớm sắp xếp chu đáo tất cả mọi thứ cho con gái. Mấy năm gần đây bệnh mãn tính của công ty ngày càng nặng, nhân sự phức tạp rồi ren, chí hướng của con gái lại không đặt ở nơi này, so với việc để cô tương lai phải vất vả lao tâm khổ trí đấu đá với những người đó, chi bằng an phận cảm chắc lợi nhuận trong tay chưa lại một ít cổ phần, lỡ như tình huống xấu nhất xảy ra công ty có sụp đổ cũng chẳng quan hệ gì đến cô, còn có chứng khoán, các hợp đồng tương lai*, một loạt các khoản lợi nhuận đầu tư. Chỉ cần Tô Tả Ý đầu không úng nước, thì cuộc sống không cần lo ăn lo mặc, đến mấy đời cũng không vấn đề gì.

(*Hợp đồng tương lai (futures contract): là một hợp đồng giữa hai bên nhằm trao đổi một tài sản cụ thể với giá thỏa thuận hôm nay nhưng lại giao hàng vào một thời điểm trong tương lai.)

Sau khi ba mất, Tô Tả Ý liền rời khỏi Hoài Thành, không ai biết chính xác cô đi đâu, chỉ biết là đi du lịch cho khuây khỏa. Bà con họ hàng Tô gia không ít, nhưng người lo lắng cho cô chẳng nhiều, khi đó mọi người đều đang bù đầu rồi cổ đấu đá tranh giành quyền lợi, ai có thời gian rảnh để quan tâm tới một cô gái nhỏ không cha không mẹ chỉ nắm một ít cổ phần trong công ty? Dù sao chỉ cần không đưa ra yêu sách gì, muốn đi đâu thì đi.

Tô Tả Ý một lần đi, đi đúng hơn một năm, nhìn như con điều giấy sải cánh tự do phiêu lãng trên trời cao, kỳ thật từ đầu tới cuối luôn có sợi dây níu giữ chân cô lại, cho dù có trốn chạy xa đến đâu, cuối cùng cũng muốn trở về nơi bắt đầu.

Cố hương, Hoài Thành.

Nơi cha mẹ yên nghỉ dưới lòng đất, nơi cô sinh ra lớn lên. Nơi đây là gốc rễ, là bệ đỡ lòng nhớ thương, bất luận có đi đến nơi nào, con người cuối cùng rồi cũng phải quay về nơi thân thuộc nhất, nơi mang lại cho ta cảm giác an toàn.

Kỳ thật hôm nay là sinh nhật của mẹ Tô, trên núi có một ngôi chùa, gọi là chùa Sùng Sơn có lịch sử rất lâu đời khá nổi tiếng ở Hoài Thành. Ba Tô đã từng thắp đèn trường minh suốt ngày đêm trước tượng Phật cho vợ mình ở nơi này. Tô Tả Ý cũng muốn nói gót học theo ba, cũng thắp cho người một chiếc đèn chong. Đúng lúc nhân cơ hội lần này, làm lễ siêu độ cho ba mẹ như đã hẹn trước đó với các sư thầy. Thời gian từ bảy giờ sáng đến mãi hơn bốn giờ chiều nên mới xuống núi trễ.

Về phần tại sao cái đám tông màu lộn xộn phi chính thống kia lại đi xuống cùng hướng với cô, Tô Tả Ý ngẫm nghĩ, đại khái chắc là vòng từ con đường khác trên núi qua. Nói gi đi nữa, quả núi lớn như vậy không thể nào chỉ có một con đường đi vào Sùng Sơn.

Hiện tại Tô Tả Ý sống trong một căn hộ nhỏ, diện tích không lớn lắm khoảng tám mươi mét vuông, có hai phòng, ở một mình cũng rất rộng rãi. Gọi điện thoại cho cửa hàng takeaway bên ngoài giải quyết xong vấn đề cơm tối, Tô cô nương tắt tivi ôm máy tính xách tay xem bản dự tính. Mặc dù không thiếu tiền, nhưng cô không muốn sống uống phí mấy năm ánh sáng, vì thế muốn mở tiệm làm ăn, không hy vọng kiếm được nhiều tiền, chỉ là để giết thời gian mà thôi.

Lúc này, chị họ Tô Tịnh lại gọi điện tới: “Tô Tả Ý, ba mẹ tôi bảo cô tối mai tới nhà ăn cơm!” Nói xong, không đợi Tô Tả Ý kịp đáp lại đã cúp máy.

Tô Tả Ý nhìn màn hình di động ‘tút’ một cái, coi như không nghe thấy. Hôm sau, đương nhiên thả bò câu cho leo cây, hơn sáu giờ tối gần bảy giờ Tô Tịnh lại gọi tới, Tô Tả Ý trực tiếp nhấn phím tắt âm, nhàn nhả đẩy xe nhỏ cần quét khu vực đồ ăn vặt.

Cô rất thích tích trữ thực phẩm, mỗi lần đi dạo siêu thị đều mua một đống rất nhiều thứ, dĩ nhiên chủ yếu tập trung vào đồ ăn vặt và thực phẩm đông lạnh như sủi cảo, bánh bao, bánh trôi, bánh ú văng văng, những thứ khác xin miễn thứ cho kẻ bất tài, em gái nhỏ này không biết nấu cơm, chiên quả trứng xào quả cà cũng đều gay go chật vật.

Ra ngoài tỉnh tiền xong, trong tay xách theo hai cái túi bụi đi tới bãi đậu xe, đột nhiên có người nào đó ở phía sau vỗ cô một cái, Tô Tả Ý ngoảnh đầu lại, là một tay bù xù phi chính thống ăn mặc không ngô không khoai nhìn có chút quen mắt.

Đối phương nhếch miệng nhìn cô tựa như quen biết tự kiếp nào cười toe: “Mỹ nữ, đổi xe rồi hả?”

Trí nhớ của Tô Tả Ý rốt cuộc cũng đã sáng đèn, nhớ ra đây chính là cái tay vàng hoe hôm qua tình cờ gặp trên núi!

Cô khẽ gật đầu, ở đây người đến người đi tấp nập, ngoài đường còn có cảnh sát giao thông, không như hôm qua người là dao thót ta là thịt cá nữa, nên cũng không sợ.

Vàng hoe thấy cô thờ ơ lãnh đạm không thềm để ý tới hần, tiếp tục cười hi hi đến gần: “Này, em tên gì, ở đâu hả, xem chúng ta có duyên như vậy tìm một chỗ kết giao bằng hữu đi.”

Tô Tả Ý liếc hần một cái: “Tôi không tùy tiện tìm bạn bè, nên thật xin lỗi, xem như người qua đường đi ạ.”

“Em thật thú vị,” Vàng hoe ha ha cười, hất hất cái đầu đậm thương hiệu của mình: “Anh tên Hoàng Hưng Nghĩa, sau này em cứ gọi Hoàng ca là được, khu vực này do anh bao hết, có việc gì cứ nói tên anh.”

Cho nên đây là cái quái quỷ gì vậy ông trời? Xã hội đen? Côn đồ sao?

Đối với cái người thích lắm bả tự quyết định này, Tô Tả Ý quyết tuân theo chủ nghĩa im lặng là vàng, nhét hết mấy túi đồ mới mua vào ghế sau đóng cửa lại, rồi đi tới phía trước kéo cửa ghế lái ra, Hoàng Hưng Nghĩa chống tay dọc theo cửa xe không cho cô mở: “Nói cho anh biết em tên gì, cho anh số điện thoại, ca ca sẽ để em đi ~” tay lưu manh diễn giải vô cùng nhuần nhuyễn.

“Đại Hoàng, đầu mất rồi, đi thôi!”

Hoàng Hưng Nghĩa quay đầu phất phất tay ra hiệu đợi một lát, Tô Tả Ý cũng phản xạ có điều kiện ngoảnh nhìn sang, chỉ thấy cách đó không xa có mấy người đang đứng, mấy người đứng bên ngoài đều màu mè lộn xộn vô cùng chói mắt, người đứng giữa hình như là người đàn ông cao to vạm vỡ hôm qua, ngoài ra còn có một người vóc dáng rất cao, quần áo có vẻ vô cùng xa xỉ nhưng không nhìn rõ được khuôn mặt, trực giác mách bảo cô rằng, người kia đại khái chắc là đại ca cầm đầu.

“Chắc, quên đi, hôm nay tạm buông tha cho em, mai mốt ca sẽ trở lại tìm em nhé.” Nói xong không đợi Tô Tả Ý mở miệng, Vàng hoe đã dứt tay vào túi quần lắc đảo tiêu sái bước đi.

Tô Tả Ý: “...” Cho nên, rốt cuộc đây là cái quỷ gì vậy chứ?

Trên đường về bị tắc nghẽn giao thông, nhìn dòng xe phía trước không thấy điểm đầu điểm cuối, không biết sẽ phải đứng ở đây tới khi nào. Tô Tả Ý thò người ra sau lấy gói bánh xốp ăn giết thời gian. Trên điện thoại có năm cuộc gọi nhớ, ba cuộc của Tô Tịnh và hai của Vương Trác.

Vương Trác xem như là cùng cô lớn lên, lúc trước ba hần đi theo ba Tô Tả Ý tranh đấu vầy vùng giành thiên hạ, có thể nói vất vả càng nhiều công lao càng lớn, có tình nghĩa anh em sống chết với ba Tô. Vì mối quan hệ của người lớn nên con cái hai nhà cũng khá thân thiết với nhau. Nhưng Tô Tả Ý không thích Vương Trác, người này khi còn bé rất thích túm bím tóc cô còn tranh giành đồ chơi, sau này khi lớn lên cứ tự cho mình cái quyền ôm khắp thiên hạ, vừa nói thích cô vừa liếc ngang liếc dọc đưa tình với cô gái khác, oanh oanh yến yến nhiều không kể xiết, nói thích, quả thật là hạ nhục cái chữ thích này!

Điện thoại di động lại lần nữa có người gọi tới, là bác cả, cũng chính là ba của Tô Tịnh.

Tô Tả Ý có thể không nghe điện thoại của chị họ, nhưng không thể nào không nhận điện thoại của bác cả, đây là lễ nghi cơ bản. Hơn nữa cô biết rất rõ, bây giờ mà không nhận điện thoại, mấy ngày sau đừng mong có cuộc sống yên ổn.

“Tả Ý, tới bác cả mà con cũng dám cho leo cây sao?” Người bên kia cười nói đùa, mang theo nét cười mờ ảo sáng đặc trưng của lứa tuổi trung niên, có vẻ là một bậc cha chú vô cùng nhã nhặn dễ gần.

Nhưng trong lòng Tô Tả Ý hiểu rất rõ, trên đời này trừ cha mẹ ra, tất cả những người thân thuộc cố ra vẻ hòa nhã dễ gần cũng đều là đáng về kịch cỡm mà thôi, cô thật sự không dám đương nổi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Có Gai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

